

Juleprædiken - år 2000

En billedprædiken om at være på vandring

Man siger, at den moderne kultur er en nomadkultur. En nomade er en, der konstant er på vandring. Nomaden har ikke et blivende sted, en fast bopæl, men er altid undervejs. Nomaden kan derfor ikke slå rod. Nomaden er mobil. Det moderne menneske skal kunne flytte sig, søge nye veje, omstille sig. Sådan er det også for os i Mårslet. De fleste er tilflyttere, kommer fra et andet sted, de fleste arbejder uden for Mårslet by. Fritidsinteresser plejes delvist i Mårslet delvist i Århus og andre steder. Familien er spredt ud over det meste af Danmark, og måske skal man snart flytte, fordi arbejdet kræver det. Vi er på vej.

Men hvor er vi på vej hen? Det er et ganske uafklaret spørgsmål. Klare mål er ikke til at finde. jo, delmål er der mange af, man er fokuseret, som det hedder. Men målene kan ændre sig, og man skifter spor. Målet er måske slet ikke det afgørende, men derimod vejen; det at søge er måske ligefrem blevet målet i sig selv. Vi bliver aldrig helt færdige, når aldrig til vejs ende og finder hvile. Vi er på vej.

På billederne, der ligger i salmesangsbladet ser vi to meget forskellige vandringsmænd. Den ene ser ud som om han er gået i stå for en stund. Han står stille og stirrer ud i det tomme univers. Det ser ud som om, han står på afgrundens rand. Tør han tage det næste skridt? Han står rank, nærmest stiv med samlede ben og armene lige ned langs siden. Der er ingen bevægelse i figuren. Ganske anonym er han og alene. Er det mulighedernes univers, eller er det den kolde uendelighed, han skuer. På jorden efterlader han en flygtig skygge. Der er en forstemt undergangsstemning over bil-

ledet; dog udstråler personen en rolig heroisme, han ser sin skæbne i øjnene. Der er ingen Gud, ingen redning. Det har han indset, og han løber ikke fra denne indsigt, men accepterer den totale frihed og tomhed. Han er oplyst - af fornuften. Billedet er logoet for det humanistiske fakultet på Århus Universitet i anledning af det nye år tusind. Da jeg så det, kom jeg til at tænke på en scene fra filmen „Æblemostreglementet“, som er lavet over John Irvings roman af samme navn. Hoved-

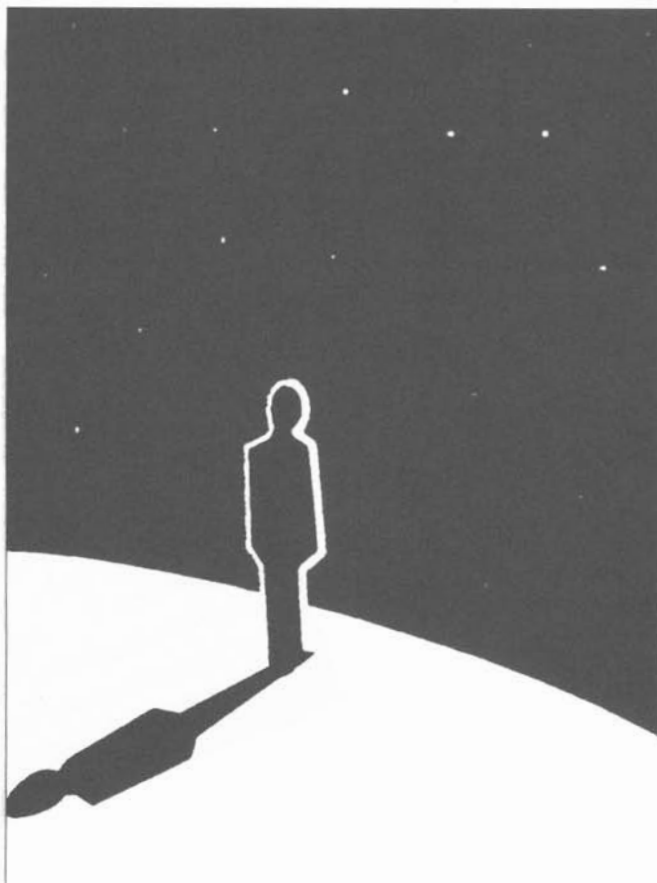
Af sognepræst
Hanne
Davidsen,
Mårslet Kirke

personen Homer Wells læser op af en bog, citatet lyder således:

„Jeg så op på stjernerne og tænkte på, hvor frygtelig det ville være at vende sit ansigt imod dem, idet man frøs ihjel, og ikke se nogen trøst og hjælp i deres glitrende mangfoldighed. „

Denne tekst kunne være ledsage-tekst til billedet, som fortæller hvor det moderne menneske vil ende, når vandringen er slut, nemlig i den store intethed. For der er ingen trøst, ingen redning.

Anderledes med det andet billede. Her er der varme farver. jorden er grøn og ikke hvid, manden har brun og blågrøn klædning på. Vi er inde i juleevangeliet, og også her møder vi en vandringsmand. Han er hyrde - det ses på hyrde- og vandringsstaven. Han er på vej, han har taget et skridt fremad. Den kloge humanist på det andet billede står helt stille. For der er ingen orientering for ham at finde på stjernehimlen, der er kun en glitrende mangfoldighed af kølighed. Hyrden derimod er på van-

dring, han skuer klart det himmelske stjernelys. Vi ser her en vis hyrde, der finder vej. Der er håb i dette billede. Her er fremtid. Paradoksalt nok er det den moderne humanist, der er gået i stå, medens den spørgende og forventningsfulde troende er på vej. Stjernen på himlen skiller sig ud, markerer sig, gør sig set, så der er noget at se op til. Den er ikke bare een ud af millioner andre, den er noget ganske særligt. Den viser hen til det særlige barn, som er født. Jesus Kristus, Guds søn, som om sig selv siger: „Jeg er vejen, sandheden og livet.“ Altså Kristus er vejen, og han viser vej. Som solopgangen fra det høje vil han lede vore fødder ind på fredens vej.

Hyrden bliver billedet på det menneske, der tror og som ved det strålende juleevangelium hentes ud af desorientering og modløshed. Hyrden tror og finder visdom og trøst i Guds ord.

Men måske spørger vi, hvordan kan vi tro, når verden er så ond, når virkeligheden modsiger glædesfortællingerne? Har skeptikeren, har den desillusionerede humanist ikke ret? Man kunne også spørge omvendt. Hvordan kan man lade være med at tro? Hvorfor vil man forblive i fortvivlelse? Billedet af humanisten er et billede af fortvivlelse. Han forventer sig intet godt, han stivner, for der er ingen muligheder, ingen fremtid. Kun undergang. Mistroen forventer altid det værste
 Det modsatte af fortvivlelse er tro, og troen forventer altid det bedste. At tro på julens budskab, at håbe, selv når alt ser umuligt ud, er at opgive sin forskansning og åbne sig for det glade, det lykkelige, det gode.

Sandheden er, at vi alle lever i begge forståelser. Der er to billeder, men de er på et ark papir. Vi lever med troen og tvivlen, det er vor skæbne, og det er ingen skam. I julen griber troens glade budskab os, og skeptikeren er for en stund forvist. Til andre tider kommer skeptikeren frem, og troen står for skud. Sådan er det. Fornuft og hjerte, forstand og følelse holder hinanden i skak, og det er godt. Nu kan I så tage kortet med hjem og overveje hvilken side, der skal hænges ud af på opslagstavlen, hvad skal være fortegnet i det nye år.

Hyrderne og de vise mænd vandrede til Betlehem, fandt hvad de søgte og holdt et hvil inden de drog videre. På deres fornyede rejse havde de noget vigtigt med. Deres liv havde taget en anden retning. De så deres liv i et nyt og velsignet perspektiv.

Her i kirken er vort Betlehem, ikke mindst juleaften. Her er vor rasteplass, hvor vi kan samle vore tanker og få justeret retning og mål for vort liv, inden vi drager videre indtil vi til sidst - efter livets hede feber, efter at have gjort vor gerning - kan finde hvile hos Gud.

Amen!

Ønskes der oplysninger om billederne kan der rettes henvendelse til Hanne Davidsen